

твърдѣ дивѣ изгледѣ, бѣше страшенѣ за минувание, и напълно заслужаваше названието си „чортовѣ мостѣ“. Отъ моста, по дѣсния брѣгѣ на рѣката, върви единѣ пътѣ къмѣ с. Топлишѣ. На разстояние 2 версти отъ него — до Червенѣ брѣгѣ — се започва подема за Балкана. Колкото се въскачвахѣ по на високо, толкова ставаше по-студено и влажно, тѣй щото, когато се въскачихѣ на върха, — на седловината, бѣхѣ съвсѣмѣ мокрѣ. Облацитѣ бѣха толкова сгѣстени, щото въ нѣколко крачки, положително, нищо се не виждаше. — 3-тя дружина бѣше расположена въ лѣво отъ шосето, и отъ каменното здание, на една площадка. — на която опълченцитѣ си бѣха распѣнали полуизгнилитѣ походни палатки — тантабри. Моя Лилитка се бѣ сѣтилѣ да растегне моята палатка, но въ нея не бѣше приготвилѣ легло, нито пъкъ стрѣкъ сухѣ папѣртникѣ, или поне шума бѣ донесѣлъ. За себе си, обаче, той бѣ се погрижилѣ, както всичкитѣ опълченци и си бѣше направилѣ въ палатката легло отъ дървени клонове и папѣртникѣ. На това легло го сварихѣ да си почива. За пѣрвѣ пътѣ въ живота си виждахѣ такѣвъ сѣнлю, като моя денщикѣ Лилитка. Той бѣше въ сѣстояние да спи 48 часа, ако го не буди никой. Щомѣ се наядеше, веднага отива на „боковую“, както го закачаха другитѣ вѣстови.

— Ну, что Лилитка, опять на „боковую“? го попитваше нѣкой.

— Е, че какво да правя? учение нѣма, или пъкъ негово благородие го нѣма, и Лилитка лѣга на „боковую“ и спи като мечка. Този, олицетворение на мързела, нечистоплътността и неаккуратността, но трѣбва да кажа, честенѣ денщикѣ, ми бѣше отдавно дотѣгналѣ, но можеше да се смѣни, само слѣдѣ цѣлѣ редѣ формалности, които не ми бѣха приятни. Но тоя пътѣ Лилитка съ своята немарливостѣ до толкова ме ядоса, щото азѣ му заповѣдахѣ веднага да си събере дрѣхитѣ и си отиди въ ротата, отъ която го бѣше много страхѣ. Тамѣ нѣмаше врѣме да спи.

— Ваше благородие . . . се обърна къмѣ мене, умоляюще и плачевно, Лилитка.